

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita B. Matris Teresæ, De Iesv Fvndatricis Monasteriorvm Monialivm & Fr. Carmelitarum discalciatorum ex prima regula

Ribera, Francisco de

Moguntiaë, 1603

Cap. XXVI. In quo eandem prosequitur materiam, & declarat quo medio
timorem perdiderit, & affirmat quod fuerit Spiritus bonus, qui ei
loquebatur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-43365

In quo eandem prosequitur materiam, & declarat quo medio timorem perdiderit, & affirmat quod fuerit Spiritus bonus, qui ei loquebatur.

MAGNA sanè Dei est gratia, quam mihi contra Dæmones tribuit Dominus, nam quando anima alium habet timorem, quàm illum quo timet Deum offendere maximum est inconueniens, posteaquam habemus Regem omnipotentem, & Dominum qui cuncta regit & gubernat, vnde non est quod timeat, si alioqui in veritate coram sua Maiestate diuina in via Domini ambulat, idque cum pura conscientia. In hunc effectum desidero vt omnes illum timeant, qui in vnico momento nos annihilare potest. Si enim suæ Maiestati placemus, non est qui contra nos quicquam audeat. Sed quæ (dicit aliquis,) erit anima tam recta, vt plane in omnibus placeat Deo, & non habeat vnde sibi timeat? Mea vtique talis non est cum sit misera, miserij que plena. Sed Deus perficit, quod homo propter suam debilitatem facere non potest & aliquoties per coniecturam sentit anima in seipsa si verè amat Deum, quia in illis, qui ad hunc statum peruenerunt amor cum dissimulatione non procedit, vt in principio: sed est magno cum impetu & desiderio videndi Deum sicuti dixi & adhuc dicam: & omnia ipsam animam affligunt si talia sunt, quæ ad Dei amorem
non

non spectant, nec quiescit videndo se ipsam longè à sua vera quiete, & sic verum est quod nō dissimulat. Quodam tempore accidit, cum essem in maxima tribulatione, in quodam negotio de me murmurando, vbi tunc Dominus mihi dixit.

De quo times, non scis tu quod ego sum omnipotens, ego adimplebo omnia quæ tibi promisi.

Et sic etiam postea factum est, remansi tum tanta cum constantia, vt etiam maiora fuisset aggressa, quò Deo inservire potuissem. Hoc mihi toties accidit, vt non possim omnia referre. Quandoque me reprehendit Dominus sicut & nunc sepius, quando aliquam committo imperfectionem, & tales eius sunt reprehensiones, vt sufficere possunt ad animam consumendam, & magnam secum adferunt emendationem, cum sua Maiestas porrigat consilium simul & remedium, Dominus quandoque in meam reducit memoriam præterita mea peccata, & maximè tunc quando singularem aliquam gratiam sua Maiestas mihi concedere dignatur. Videtur quod tunc anima se ipsam in vero inueniat iudicio constitutam; quia ipsa veritas cognitione clarissima sese eo modo repræsentat, vt nesciat quo se vertere debeat. Quandoque etiam mea aliorumque prædixit mihi pericula, quæ post tres vel quatuor annos acciderunt, id quod testificari possunt quibus successerunt. Multa ita-

que sunt signa quibus clarè cōstare potest quod sit spiritus Dei. Securius via est (quam etiam seruo, & nisi ita procederem inquieta remanerem, & sic faciendo bonum est maximè pro mulieribus, ita vt nullum timendum sit damnum, sicuti aliquoties mihi Dominus dixit,) vt animam nostram & gratias quas nobis Dominus concedit manifestemus nostro confessario, idq; sepius modo sit doctus. Habebam confessarium, qui me multum mortificabat, & hoc mihi profuit: licet aliquoties inde affligerer, & mihi molestum esset; & licet illum amorem, nihilominus derelinquere cogitabam, & tunc quādam in me sentiebam reprehensionem, ex qua magis affligebar, quàm ex omnibus alijs, quæ mihi confessarius fecerat. Quadam vice dixit mihi Dominus, veram non esse obedientiam: si alioqui ad patiendum non essem resoluta, quodq; cogitarem, quænam pro me passus esset: nam eo modo omnia facilia videbuntur. Consilium mihi dederat Confessarius, cui à principio confitebar, consultius in posterum tacere, cum iam clarum esset spiritum bonum esse, qui cum anima mea loquebatur, quod etiam mihi bonum videbatur, sentiebam enim maiorem pœnam & verecundiam referendo confessori meo gratias à Deo mihi concessas, quam habebam confitendo grauissima mea peccata, maximè quando eiusmodi fauores & gratiæ magnæ erant: persuadebam enim mihi quod illas referendo non crederent & potius irriderent. Et sic libentius
tacui.

tacuissem. Cognoui postea illud Confessarij mei consilium non fuisse bonum, & quod nihil illi celare debuerim, in eo magnam inueniendo securitatem, quia aliter faciendo decipi aliquoties & illudi poteram. Quotiescunque Dominus in oratione aliquid præciperet, & confessarius aliter vellet, ad Dominum reuertens mihi mandauit quatenus Confessario obedirem: cum quo sua Maiestas effecit, vt idem mihi mādaret quod Dominus mihi prius præceperat. Quando iam prohiberentur multi libri in lingua vulgari, ne legerentur: magnam sentij pœnam, cum fuerint aliqui ex quorum lectione maximam solebam accipere consolationem & recreationem: & concedent libros latinè impressos intelligere non poteram, mihi tunc dixit Dominus.

Noli molestari, quia tibi dabo librum viuum.

Tunc autem percipere non poteram quare hoc mihi diceretur, non enim adhuc habueram visiones aliquas, verum post paucos inde dies optimè sciui, multum namque laborari, vt me ipsam in eum dirigerem quem præsentem videbam, & tantum in me amorem ostendit, & diuersis modis me docuit, vt illis libris non indigerim, sua enim Maiestas fuit verus liber in quo ipsam vidi veritatem. Benedictus sit liber iste, qui in me impressum reliquit quod legere debebam, & effecit, vt, quod in eo legitur obliuioni tradi non possit. Et quis est qui videbit Dominum plagis & vulneribus plenum & ex-

persecutionibus afflictum, & non illum ample-
xabitur, amabit & desiderabit? Nec non qui vi-
dit gloriam, quam dat illis, qui ei inferuiunt, &
scit quàm parum sit aut nihil illud quod nos fa-
cere possumus, aut pro ipso pati, & insuper vi-
det damnatorum pœnas, huius mundi tormen-
ta omnia excedentes, ex quibus seipsum libera-
tum videt, & quis est qui non cognoscit seip-
sum, quàm maximè obligatum? Modo vltius
progrediemur, quia magis distinctè de vitæ meæ
discursu dicemus, faxit Deus vt quæ iam dicta
sunt clarè intelligantur, intelliget autem & vi-
debit, quod veritatem dico, si alioqui aliqua-
lem habuerit experientiam. Qui verò non in-
telligit non mirabor si omnia stulta esse iudica-
uerit. Sufficit mihi vt hoc dicam, vt sine culpa
remaneam; nec illum reprehendam qui hoc di-
cet. Dominus me diuinare permittet, vt eius vo-
luntatem adimplere possim.

CAP. XXVII.

*In quo tractatur de alio modo, quo Deus ani-
mam instruit, & sine eo quod loquitur, fa-
cit modo quodam admirabili, vt eius intel-
ligatur voluntas. Tractat præterea decla-
rando quandam visionem, & gratiam sibi
à Domino factam, & est hoc capitulum no-
tatu dignum.*

REDEUNDO modo ad vitæ meæ discursum,
dico qualiter in illa afflictione & pœna,
plu-